

Örslerde Döverdik Sevdayı

– S. Yetgin · 27 Nisan 2014

Esrik bulutlar kutsamış yılların bükemediği yüreğimizi
Biz içimizdeki kapıları, hoyrat ve asi vedalara kapattık
Geceleri yeniden türeterek hızla akan zamana direndik
Sabrımızla okyanuslar geçtik, sonsuzluk gölüne geldik.

Suluk benizli yorgun gemiler getiriyor rüzgârın. Mavi kirpiklerine unutulmaz sevinçler yüklemiştım yanımdayken. Savrulan saçlarında hüznümü sorgular, kaçamak bakışlarında yüreğine gıpta ederdim. Toprak önümüzde tavlınır, derinliğini hesaplayamadığımız iklimlerde yaşanmamışlıklarımızı sorgulardık. Vakitsiz buluşmaların sararmış yüzlerini birlikte okşar, bizi aldatmayan bütün sözcükleri gecelerimize sererdik.

Her yanlış anlatıdan sonunda yine kendimize dönerdik, yaşamı yeniden kucaklamak için. Öfkemiz köpürdükçe yüreğimizi dinler, dökülen çiçeklerimizin yapraklarından yeni sevinçler yarattık. Yüreğimizdeki imbiklere sevgisizliği yükleyerek parmaklarımızdaki çizgilere dalardık. Utangaçtı bakışlarımız, aldatıcı düşlere aldırılmaz, kendimizden başka hiçbir yurttan barınmazdık. Göçebe bir zemheriydi tutkunluğumuz, duyarsız yakıştırmalardan sıkılırdık.

Yüreğimizdeki ekşimiş mayalarla ilmek ilmek sevda dokur, ruhumuzdaki alevlere her gece döşek sererdik, biz yalnızlığın atar damarlarına dolandıkça. Kısık alevlerde dilimizin duldasına kemirgen öpüşler yükler, ucuz yalanların söylendiği gecelerin ardına gizlenmezdik. Şafak habersiz doğardı üzerimize, akrep ve yelkovanı hiç aldırılmaz, kötürüm ayrılıkların şehirlerini hiç konuşmazdık.

Hoyrat vedaların saatleri çalardı yine de, yüreğimizi sonuçsuzluk incittikçe. Örslerde dövdüğümüz demirler soğur, gerçeğin katranıyla yüzümüzü boyardık. Gönül yapılarımızın harcını bahçemizde kurumaya terk eder, defalarca gelip geçtiğimiz aşkın saraylarında kendimizi kaybederdik. Hüzün dolardı odamızdan içeri, sırlarımız sağanaklara tutulur, moraran gözlerimizle hasret şiirleri yazardık. Kırık bahçe duvarları gibiydik birbirimize bir zaman. Geceleri tütünler ufalardık sararmış avuçlarımızda. Durgun akardı sular, gitmek istediğimiz ülkelere ulaşamayacağını bilirdik. Vız gelirdi yine de, en sevdiğimiz kuş bülbüldü, güle vefasız tünese de. Hasıraltı ettiğimiz tutkularımızın yarına odaklandığı gel/git/lerde ezgiler diktirirdik terzilere. Uzaktan baktığımız, açılmaktan korktuğumuz deniz hırçın dalgalar taşırdı içimizin menzillerine.

Boş tencerelerde umut karıştırmaktan arta kalan zamanda, hanlara, hamamlara yolculuktu yaptığımız kutsal şey. Kara dağların sığıntılarında izlerdik avuç içi kadar dünyayı. En çok ağlayışlarımızda tanırdık birbirimizi ve en çok hayata yazdıklarımızda yüreğimizi okurduk. Saçlarına çiçekler takardım o an, saçında durmazdı gözlerimiz gözlerimize kapılınca. Yan yana yürürdük, acımasız dönerken dünya. Sevdanın cevizden yapılmış beşiklerinde sallanıp günlerce, kinsiz, öfkesiz sağrılarımızda mektuplar yazdık aşka yıllarca. Hasret en çok geceleri vurdu can evimizden, dizildik hatıraların safına, sessiz çılgınlarla. Elimizdeki son yaz gülleriyle gökkuşakları indirdik zamansız göklerden. Kimi ölmeye yattık uyanamadık, kimi de masum bir bıçaktan damlayan kan ile bedelle sorgulandık.

Merhaba dedik, her doğan günün ışılıtısında dünyaya. Yanan bir türküde dş olduk, iimizin kurak kalmış sancularıyla bozguna dolduk. nce gözlerimiz sürgünlere fışlendi, sözlerimizi gizledik, gmtlklerde kırıgınlıklarımızı biledik ve sevdalı kaldıkça bu çelişkiler yumağını iimizin cennetinde dışledik. Firariydi dş vurgunluğumuz, sırtını sıvazlayıp ayrılıkların çoğu kez, tükenişin yolunu adımladık.

Ayrı kentlerde çoğalarak korkularımıza yeni adresler arıyoruz hala. Dipten tırnağa duyumsanan bir sevdanın alaca karanlık kuşaklarını yeni atık daha. Ruhumuzda korlansa da yalnızlığın ateşi, yangınlarımızdır en ulaşılmazlara gmdğmz. Yzmz toprak kokarken seçilmiş sözlerden kuleler kurarak büyümeyi seçtik biz. Umarsızlığımızın umulmadık sınırlarında sevdıyla kuruyoruz Őimdi imgelerin en güçlü imparatorluğunu.

Hikyesi: Kimi kazanılmış, kimi yitirilmış, kimi de hiç ulaşılamamış sevdaların durağıdır bu dünya. İnsan görebildiği en u yerleri hayalinde okşarken, aslında şair olduğunu unutur. Ancak her insan şairdir, her şair mutlaka Őiirdir.

Selahattin YETGİN